

UMIVANJE ROK

V prvotni Cerkvi so verniki pri evharistiji prinašali darove v naravi. To so bili darovi zemlje in človeških rok. Pred oltar so jih prinesli v procesiji. Darove je sprejemal duhovnik. Po bogoslužju so jih izročili revežem, oziroma takim, ki so jih bili potrebni. Tak način bratske ljubezni je opisan tudi v Apostolskih delih v 2 poglavju. Prvi kristjani so torej imeli skupne dobrine in nikomur ni nič manjkalo.

Ko je bil obred darovanja v naravnih darovih končan, si je moral duhovnik umiti roke. Torej je bilo umivanje rok izraz resnične potrebe v prvih stoletjih Cerkve. Kasneje se je ta obred opustil, zaživel pa je zopet po letu 1570, ko je postal obvezen pri vsaki maši vse do današnjih dni. V današnjem, prenovljenem obredu umivanje rok simbolizira notranje očiščenje.

V novejšem obredu je postalo izraz kesanja, spokornosti in očiščenja. Ko ministrant z vodo polije duhovnikove prste, duhovnik prosi za notranje očiščenje z besedami: Operi, Gospod, mojo krivdo in očisti me grehov!

Ob pozornem in poglobljenem spremljanju obreda umivanja rok, smo tudi verniki povabljeni, da se pridružimo duhovnikovi prošnji za naše osebno očiščenje. Tako se nas dotakne spokorni duh svete daritve.